

Pladser, som det Udvalg, der nu har arbejdet i Sagen, har fundet. For hvis de ikke have det, er det jo noget rent ud i det blaa, der bliver talt. Det er jo saaledes — det kende vi saa nøje, desværre kan jeg tilføje —, at naar en Sag staa nær ved sin Afgørelse, er der næsten intet, som er mere farligt for Sagens Løsning, end naar Folk staa op og sige: Vi ere Venner af Sagen, vi ville gerne have den saa god som muligt o. s. v., men vi ere bange for, at det, som foreligger, ikke er godt nok, og vi foreslaa derfor, at det skal udsættes, der skal foretages ny Undersøgelser for at faa det bedste mulige ud deraf. Det er den Vej, man tidt og ofte gaar; og en Paastand, som fremsættes paa denne Maade, er uhyre vanskelig at imødegaa, fordi man jo aldrig kan faa noget frem, hvorom det kan siges: Dette er det bedste, der overhovedet kan føres frem, der kan ikke findes noget bedre. Det er jo umuligt, for der er nu intet her i Verden, som er fuldkomment.

Jeg sagde i Gaar og vil gentage det, at jeg heller ikke var helt tilfreds, da jeg saa den Plan, som dette Udvalg fremkom med, dels fordi Stationen laa paa 4 forskellige Steder, og dels fordi den laa saa langt mod Øst. Jeg havde ønsket, at den havde ligget længere mod Vest, længere ud mod Havet, og det samme var Tilfældet med flere af de Medlemmer, som sad i Udvalget, og som netop vare gaaede derind med den bestemte Hensigt at faa Stationen saa langt mod Vest som muligt. Men da de ikke kunde finde noget bedre end det, der var foreslaaet, sluttede de sig til de andre, og man forenede sig om den Plan, der foreligger. Den er vedtaget enstemmigt, og ved det af mig og for øvrigt ogsaa af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen) omtalte Møde i Herning i Sommer, da Arbejdet blev afsluttet, var der, saa vidt jeg ved, ikke en eneste af de tilstedeværende Landboforeningers delegerede, der med et Ord ankede over det, som der forelaa. Det ærede Medlem for Lemvig udtalte sig derimod, men ingen af Landboforeningernes delegerede var derimod. Og de vare, som jeg i Gaar gjorde opmærksom paa, forespurgte, før Afgørelsen endelig forelaa, saa det var ikke saa underligt, at de ikke rejste nogen Kritik ved dette Møde.

Jeg skal ikke komme dybere ind paa Sagen, thi vi have jo nu haft lang Tid til at diskutere om den, og Behandlingen af Landbrugsministeriets Budget trækker jo

ud, men dersom der skulde være ærede Medlemmer, der have Lyst til at sætte sig bedre ind i Sagen, vil jeg anbefale dem at læse en Beretning, som af Statens Planteavlssudvalg er afgiven vedrørende Tidsrummet fra 1. April — 1. December 1905. Der vil man finde Undersøgelserne, Forberedelserne til en Forsøgsstation i Vest- og Midtjylland, saa grundigt og udførligt beskrevne, og det vilde være ønskeligt, om denne Beretning blev mere bekendt, end den vistnok for Øjeblikket er. Der vil man ogsaa — hvad der har Interesse med Hensyn til den Anke, som blandt andet jeg her fremførte, at Stationen kommer til at ligge temmelig langt mod Øst — kunne se, at de Arealer, som der overhovedet i dette Udvalg mentes at kunne blive Tale om, alle ligge nede i Omegnen af Herning i Studsgaard, Tjørning og Lind ved Herning, saa at vi, selv om man havde valgt et af disse Steder, dog vare blevne i den samme Egn, og Studsgaarden er jo dog det vestligste af disse Steder.

Efter de Meddelelser og Oplysninger, som jeg har faaet, og dels gennem de Møder, jeg har været med til, dels gennem de Beretninger og Udtalelser, der foreligger, er jeg kommen til det Standpunkt, at jeg tror, vi ikke maa forhale Sagen, men at vi bør tage Forslagene, som de ere, og se at faa Sagen gennemført saa snart som muligt. Vi trænge saamænd haardt nok til at faa en Forsøgsstation i Vestjylland, og Forholdet er jo det, som jeg i Gaar udtrykte saaledes, at der er mange Ting, vi trænge til derovre, men vi komme i Reglen til at vente til sidst. Jeg tvivler ikke om, at de, der nu saa stærkt anbefale en Udsættelse, gøre det i den allerbedste Hensigt, men de paatage sig et umaadelig stort Ansvar, dersom Sagen skulde blive udsat i en længere Tid eller maaske blev saa forrvølet, at vi ikke fik den gennemført eller maaske fik noget, som endog var ringere for den Egn, for hvilken Forsøgsstationen væsentlig skulde være til Nytte og Gavn. Vi kunne ikke i Øjeblikket overse, hvad der vil blive Følgen af en Udsættelse, og strander dette Forslag om en Forsøgsstation, ja, da frygter jeg, at ogsaa et andet Forslag, som er fremme paa samme Egn, nemlig Oprettelsen af en Husmands- eller Landbrugsskole, som ogsaa ventes at ville blive bevilget i en nær Fremtid, skal strande. Jeg ved, at der er stærke Kræfter, som gerne ville trække den bort fra Vestjyllands magre Egne til de fede og gode Jorder, maaske ud fra den overlegne